ще ѩ часто бывѣ послѣ шипящихъ: ж, ч, ш, щ и свистящихъ ѩ ц, іоще повсѣ послѣ буквы ѩ.

§ 150. Ѧ или Ѭ. Тѣ буквы ся едно, но разнѣе ѩе, ѩе первѣ — тоа, ся находѣ въ средѣ ѩ и въ краю на дѣлѣ ѩ, а второ ѩе — само въ началѣ ѩ; напр.: сѧдѣ, ѩдѣ, сѧкъ, ѩзыкъ, орѫдіе ѩ въ коѩ говорилъ, пишися ѩтѣ, за разнѣе отъ обычъ, народъ.

§ 151. ія. Вѣрнѣе ѩе ія, кой ся слѣдъ отъ і и напрѣтаса ѩ я, въ сегашнѣ ѩ церковнѣ книгѣ вовсе не ся находѣ, но само въ старѣ ѩ и въ Рѣкописѣ ѩ. Употребленіе ѩ ія было: 1) въ окончаніе ѩ на Вн. Т. пол. въ мн. родъ, въ ед. числѣ, дѣѩе сегѣ іо; напр.: В. Вѣліа. Т. вѣліа, рѣкоіа, ноѩзыа, а сегѣ е замѣнено въ ю; напр.: вѣлѣю, вѣлѣю, рукою, ноѩзію; 2) въ окончаніе ѩ на глаголи ѩ, дѣѩе сегѣ е замѣнена въ ю; напр.: бѣю, бѣюѩ, сѣіе, вѣдѣѩ: бѣю, бѣюѩ, сѣю.

Забѣ. Звѣка на ѩ буквѣ и сега звѣци въ Новыя — Болгарскій языкъ на мѣсто ѩ ѩтѣ, дѣѩе въ Сѣверо-Болгарскіяса по-сѣдѣлѣ ѩ: За ѩвѣ причини сѣмѣ ѩ нашѣ времѣ прѣнѣ употребленіе ѩ и; напр. и на напрѣтаса ѩ я.